

Johannes Francke

Lessus In funere Viri Incomparabilis Henrici Rahnii, Icti & Prof. Publ. in Alma Rostochiana celeberrimi, ac facultatis in eadem Iuridicae Senioris, nec non Consistorii Ducalis Adessoris gravissimi, Adfinis, Fautoris & amici sui desideratissimi, Ad inopinatum nuncium per summum luctum propere in chartam effusus, & Rostochium transmissus

Rostochii: Kilius, 1662

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn776782355>

Druck Freier Zugang

F r a n c k, J.

in

H. R a h n e.

Rostock, 1662. *sd*

LESSUS
In funere
Viri Incomparabilis

HENRICI
RAHNII,

Jcti & Prof. Publ. in Almâ Rostochianâ
celeberrimi, ac facultatis in eâdem Juridicæ Se-
nioris, nec non Consistorii Ducalis Adses-
soris gravissimi,
Adfinis, Fautoris & amici sui
desideratissimi,

Ad inopinatum nuncium per summum luctum
in chartam effusus, & Rostochium
transmissus

JOHANNNE Francken/Lubec.
J. D.

ROSTOCHII,
Typis JOHANNIS KILII, Acad. Typogr.
ANNO M. DC. LXII.

Uicunque exequias HEN-
RICI RAHNII, cohonestatis,
atq; iusta huic viro incompa-
rabili persolvitis, ordinis & æ-
tatis cujuslibet, perpendite
paulisper mecum, & deplora-
te vitæ humanæ lubrica. dis-
jungimur enim locorum qvi-
dem intervallis, sed intersum
vobis animo, etiam eloquio,
atq; lacrimis. Aures circumsonet nostras Ægyptiacum
illud; MEMENTO MORI, & alterum Regis Macedonum,
μὲμνησι ἀνθρώπου ὄν. recordemur, bullam esse hominem,
& florem occiduum, aut si quid adhuc caducum magis.
Pecudum est, maectatui supinè interesse, donec per gre-
gem ad se penetretur: humana mens & ratio clade ac
interitu generis sui afficitur, & inde exemplum sibi
capit. aliena mors nos nostræ admonet, & ostentat,
quam hæc propè immineat quoq; vobis. In tunicis sæpè
obrepit. Quin obruit nondum natos, & vitam eripit
nondum in vitam introductis. Pueri atq; juvenes, vi-
rili ætate, & senio confecti, mares ac feminae, divites,
paupertini, privati, aut potentiâ atq; honoribus præ-
muniti, intramus in insidias, & circumvenimur undi-

que.

que. quo quisque est robustior etiam, eò vel inopina-
tius prostrernitur. Obvolvendum igitur patienter ca-
put est, & respiciendum, ut ne inhonestè cadamus.
Stemus, oportet, semper in procinctu, ingressuri sta-
tim iter, ubi Imperator summus jusserit. Docemur
in præfens hoc in amplissimo Viro, conspicuo omni
virtutis & eruditionis laude, cui justa peraguntur. Is
HENRICUS, ut dixi, RAHNIUS est, per triginta annos
& amplius, immensum Rostochianæ Academiæ decus,
& ornamentum summum. Eheu! quàm inopinâ mor-
te ereptus nobis ille est! Nobis, inquam, quotquot vir-
tutem colimus sine fuce, candorem amamus sine fal-
laciis, & doctrinam amplectimur sine phaleris & am-
pullis. qui eruditi optamus esse, non videri. eruditi,
ut boni simus. boni, ut non tam prosumus nobis, quàm
humano generi. qui immensissimi Dei quærimus glori-
am, & commoda tam Reipubl. quam singulorum, im-
primis amantium honesti. nostra verò aut minus, aut
certè postremo loco. Talem omninò in nostro RAH-
NIO perdidimus. Audiat invidia, & ringatur, atq; vel
ilia ei rumpantur; Amisimus in RAHNO Jurisconsul-
tum, amantem æqui & recti, & quem excellentissimo
cuiq; seculi nostri opponamus. Amisimus doctum Vi-
rum, in omni scientiarum genere diffusissimum, diser-
tissimum. prudentissimum eundem, & per omnem vi-
tam in humanis rebus exercitatissimum. Amisimus
præceptorem præclarissimum, quotquot Rostochii
proximis his triginta annis melioribus studiis, & juris
prudentiæ præfertim, operati sumus. Amisimus judi-
cem integerrimum, factorem bonorum & patronum,
malorum verò non tam osorem, nisi perseveraverint,
quam,

quam censorem castigatoremq;, donec pro errantibus haberentur. Qui diversa sentiet, & effutire non erubescet, ingenium suum proderet & mores, si fors adhuc nondum cognoscantur; Inter eos ipse & se suo calculo profitebitur, quos favore dignari suo RAHNIUS haud potuit. Iterum merito exclamamus; Audiat invidia, (quæ enim excelsior virtus invidis carebit & obrectatoribus?) audiat malignitas, & ringatur, & sudes hæc nostra in oculis malevolorum verba sint: Occidit ingens jubar. Extincta est fax & pharos ad omnem virtutis & eruditionis viam. Dux & auctor egregii periit. Jacet præmonstrator præstantis cujusvis & expetendi. Orbati parente sumus. lugubria sumamus, induamus. Parentem verò præcipuè ego, parentem alterum amisi, & æquis partibus tenerrimè cum iis amatum, quibus secundum Deum vitam debeo, & bona fortunæ. Manes tuos compello, sanctissime Virorum; parentis loco te semper veneratus sum. testes literæ, olim ex peregrinationibus ad te scriptæ. testes, quas dedi, ex quo familiæ sarcinam mihi Deus injunxit. virtus mea tibi conciliavit, & sincerus candor, atq; exquisitissima eruditio. Tu me ante viginti fermè annos convictorem & domesticum recepisti, benignissimè habuisti, studia fovisti, laudasti, incitasti. Tu facem præluxisti ad omne eximium, & sublevasti nitentem ad ardua. Juvisti etiam, & succollasti quasi in conatibus, sentiendo de me apud bonos benè. Quare gratias tibi summas jure merito solvo, etiam post fata. divelli à te me non sum passus. colui, observavi, suspexi constantissimè. Utinam truculenta mors nunc nos haud divulsisset! conjunxerat me ad finitatem tibi Deus per matrimo-

trimonium, nimirum, ne vinculum indissolubilis adfectus ullum deesset, credidi me domus tuæ portionem, nec tu te apud nos extraneum credidisti. Literas, easq; prohi dolor! ultimas, amantissimis, & me ad hospitium tuum invitantibus verbis, eo ipso à te die accepi, quo memoria celebratur acerbissimæ mortis, qua maximi & unici Dei maximus & unicus filius populum suum à morte æternâ redemit. miserabaris in iis præmaturam mortem Theologi, cujus conjugalis secundus vix incaluerat torus. tam mitis, tam misericors in alios, meministi sine dubio fragilitatis tuæ. excubabat etiam mors tibi in atrio. stetit tuo in confinio, & falcem capiti tuo intendit. Pullat enim mox ex improviso tuas fores, te vasa conclamare jubet, te (ô luctum magnum & incredibilem!) te, inquam, invadit, te constringit, te abripit. Et illicò, me omnia alia sperante & expectante ictu sanguinis te esse ex vivis sublatum, fama malum velox tulit. Mortis quidem genus hoc, confiteor, tale est, quo haut diu es tortus, haut diu excruciat. repentinum, scilicet. quale domitor ille terrarum orbis, & Romæ dominator suæ, Jul. Cæsar sibi optavit, licet alio & feliciori modo quàm ipsi contigit. felix, ita tibi potius & exoptatum fortassis etiam; qui sic à supremo iudice peccatorum pœnitens, atq; plenissimus in servatoris meritum fiducia es evocatus, cū intrepidus id semper expectaveris Sed amarū nobis, & nimium quantum atq; ex intimis visceribus dolendum, quibus charus es, & superstites tibi agimus. acerbissimum dilectissimæ uxori, exemplari isti fœminei decoris. acerbissimum liberis dulcissimis, amicis, bonis omnibus. Extinctus es (ô beatissimum quidem te!)

Inter

inter ardentissima ad benignissimum DEum suspiria,
inter devotissimas preces tuorum. Quin etiam, ex-
tinctus eo die es, quem Ecclesia quotannis salutari è
mortuis resurrectioni æternæ vitæ recuperatoris &
vindictis, sacrum novissimum colit. quo, & duobus
eum præcedentibus, tu cœlestem hunc triumphatorem
adorasti, & applicuisti divinæ ipsius resurrectionis fru-
ctum Tibi: nec quicquam dubius, quin & te resuscita-
turus sit, induturus iterum te carne & pelle tuâ, & in-
troducturus ad gaudia illa, quæ oculus adhuc nullus
vidit, nec auris audiit. in hanc spem placidè obdormi-
visti: hac fretus animam Deo commisisti, exhalasti.
nec te spes ea, nec nostrum quenquam fallit. videbi-
mus aliquando Deum, qualis est. oculi hi nostri eum
videbunt, non alieni. intuebimur in illud ineffabile,
sanctum, æternum, immensum, infinitum, perfe-
ctum, & potentissimum. Illud summum, solum, unum,
& verum bonum. in quo omnia, & sine quo nihil. fon-
tem ipsius naturæ, & perennem scaturiginem. & quod
deniq; ipsum omnia est. Hunc optimum maximum
DEum substantia unum personis trinum, summis ex-
tollemus laudibus. fruemur incomprehensibili illa,
quâ nunc tu, beatitudine, in sempiterna tempora: ex-
uti hac caducitate, liberati á sordibus vitiorum, clari-
ficatis corporibus. Nos interim conflictamur adhuc cū
vitæ hujus miseriis, & desideramus Te. Tu mortali-
tatem quidem eâ ætate (nam fuit sexagesimus secun-
dus, qui seculi, vitæ tuæ annus) dereliquisti, quæ ho-
mini & Tibi sufficit, sed quæ non nobis in Te & de Te,
qui tanto viro, ævi nostri lumine, destitimus. Itaq;
fortunatissima tibi mors, luctuosissima nobis, uxori,
liberis,

liberis, literato orbi. Lugeto ergò Germania virum,
Europa universa lugeto, & ubicunq; sapientia &
vera colitur eruditio. lugeto Megapolis, Rosto-
chium, Academia, cives omnes lugetote. Lugeto-
tote agnati, cognati, adfines, amici. Præ cæteris ve-
rò Tu meritissimò luges mœstissima VIDUA, habitacu-
lum virtutum, & castissimi in maritum tantum amo-
ris. decidit corona de capite tuo. interruptus tibi est,
imò abruptus, lætissimus ille cursus annorum fermè
viginti, quibus lateri ejus fidissima ac svavissima uxor
accubuisti, & jucundissimâ utriusq; sexus prole domum
fecundasti. Vos etiam meritissimò lugetis mœstissi-
mi LIBERI. carebitis impostero indulgentissimo pa-
tre, & eodem viro prudentissimo. Lugete, inquam,
sed ita lugete tamen, ut ne Deum impatienciâ offen-
datis, ut ne fiduciam in eum, omnium nostrum com-
munem & supremum patrem, seponatis, ut ne sub im-
moderato luctu & doloribus succumbatis, implora-
te Spiritus Sancti opem. petite ex alto solatia. opitu-
labitur vobis, idemq; vos solabitur indubitatè DEUS,
nec unquam deseret. in evitabilis quidem illius jussus
est, inevitabilis voluntas, & irrevocabilis, sed dirigit
omnia tamen in emolumenta nostra. Petro Aposto-
lo dixit Servator olim; Quid agam, in præsentia nescis,
sed suo id aliquando tempore intelliges. idem vobis di-
cit, & vos intelligetis, in hoc, & in illo altero ævo. vul-
nerat Deus, sed obligat, & sanat. frangit, sed non con-
fringit. deprimit, ut erigat. infirmat, ut confirmet,
& confidere in solum se doceat. Patrem se viduarum
profiteretur, & nutritorem largissimum. Confidite.
Cæterum naturæ quoq; hæc lex est, ut moriamur. &
iccirco

iccirco nascimur. mortales etiam perinde ac homines
dicimur. hominibus primis, & progenitoribus huma-
ni generis, hanc hereditatem unâ cum reatu debemus.
peccatorum merces mori est, & dignum præmium.
Quin amplius: nascimur, & simul morimur. Eo, quo
nati sumus, momento, mori incipimus. quicquid vi-
ximus, mortui sumus. Ubi vitæ quasi linea hæc emen-
sa, & ad ultimum ejus punctum perventû, desultemus,
neesse est; subsistere aut progredi nemini datur, sed
lineam hanc DEUS alteri breviorē statuit, longiorē
alteri, liberrimus arbiter, quid faciamus? Lugebo
quidem ego quoq; optimum virum, patronum meum
summum, olim præceptorem, post ad finem. hærebit
mihi jucundissima ejus memoria, donec vivam. nulla
dies eam è pectore meo evellet, nulla delebit,
acerbissimus mihi obitus ipsius est, si cui alii. Sed, qui
alios moneo, ita ipse lugebo, ut, quem brevi sim revi-
surus in beatissimis sedibus, ubi luctus nullus, nullæ
lacrimæ, nullus dolor. accingam me ad idem iter, ut
expeditus sim, quodcumq; DEUS jusserit. Dulcissime
Jesu, in horâ mortis nos respice, & suscipe, elutos tuo
sanguine! Vos omnis ordinis & ætatis, qui iusta RAH-

NIO nunc facitis, pergite, absolvite, & idem, ut vo-
bis aliquando fiat, expectate. Valetate etiam,

& favete. Dabam Lubecæ, è Museo. Ipsis

Non. April. 1662.

Sn

*Has igitur taceo laudes: bona nunc prece
Conjuge dilecto, eheu! quoq; Patre
Sit DEUS ut Conjux; Pater œconomus
Omnibus his orbis; sint ubicunq;*

Franciscus Prætorius
& Phil

Rami Deorum semen ac jubar se
Columna Baltici nitens Athenæ
Dux disciplinæ juris, arbiter veri,
Quem Diis adæquabit perennitas, at
Virtus supremos inter abdet heroas
Tu nunc jaces haud amplius morat
Nostro Roseto, quo nitente fulserun
Soles, & ivit purior dies euro
Pacatiore, te dolemus extinctum
Spirabiliq; luce condimus cassum,
Fatum rapax! hem qui recens pare
Alius urnis, providus sui fati
Aufugit heros! O gravissimam frag
O fata sæva quæ vetatis extare
Longum quod eminens frui diu vita
Debebat; altræ veritatis & just
Æquus Sacerdos, ordinis decor do
Et masculæ sinceritatis exemplar,

Cui

